

Kako je gospod adjunkt rešil svojo čast.

Spisal Trošan.

I.

se to je gola resnica, in jaz se ne pogreznem od sramote! Da bi me videl ta trenotek gospod sodnik... ali kontrolor Smolka — bila bi se po kolenih. In jaz, moj Bog, jaz se niti ne čutim ponižanega! . . . Kako se bo to končalo?» . . .

Okoli in okoli ozke dolinice, pokrite z mehko, duhtečo travo, so stale visoke bukve z gladkimi, belimi debli in rogovilastim, košatim vejevjem. Izza listja se je bleščalo, kakor bi se usipali kristali in diamanti. Ob robu kotline se je prikazoval smaragden studenec, ki se je, poluglasno šepetaje, takoj zopet izgubljal v tankem curku med mahom in kamenjem. Od vseh strani je prihajalo tisto čudovito gozdno šuštenje in trepetanje, ki je bilo toliko skrivnostnejše in nemirnejše, kolikor tesneje se je ovijal mrak starodavnih debel in sivih, poraščenih skal, kolikor dalje in širje so segale sence s črnimi rokami. Od daleč je zvenelo trkanje detlovo — tu in tam so se zdaj pa zdaj začuli zategnjeni, tenki glasovi, kakor bi se kdo dotikal strun na goslih — velik, črn hrošč je krožil po dolini kakor v sanjah, in njegovo brenčanje se je spajalo v čudovito harmonijo z enakomernim šumenjem bistrega studenca . . .

Gospod c. kr. sodni adjunkt Malar je stal v travi bos, gologlav in brez telovnika, v nedolžni zadregi, s pol čemernim, pol očaranim obrazom. Nanosnik mu je bil zdrsnil prav na konec nosa, levi del

malih, svetlih brčic je štrlel navzgor, desni pa se je izgubljal v posameznih razstrtih skupinah nad ustnicami. Gosti, rjavi lasje so mu viseli neredno po čelu in sencih, nekateri kodri pa so mu brezobzirno silili v skrbno zarezano kotelete.

»Jaz, najbolj izobražen, najduhovitejši človek vsega trga! . . . Da bi me kdo videl v takem položaju . . . In vkljub temu — vrag vzemi vso izobraženost! . . . Jaz jo ljubim, to je neovržen faktum, in — basta!« —

Zrak se je stresal kakor v valovih, in odmevalo je daleč po gozdu, za trenotek močnejše in potem zopet tišje in tišje.

Gospod adjunkt se je zravnal na prste, pritisnil pesti ob boke in odgovarjal z mogočnim glasom: »Ho-o-o-oj!«

Obraz mu je bil zardel; oziral se je na vse strani s sklonjeno glavo in pol odprtimi, naivno se smehljajočimi ustnicami. V grmičevju je zašumelo, kakor bi se bila zbudila plaha žival; počila je odkrhnjena, trhla vejica — dve okrogli, drobni ročici sta razgrnili gosto razraščeno leščevje — in ona je prihitela na plano v urnem teku, vsa rdeča in zasopljena.

»Ta Čuka, kam je bila zašla! Tako sem letala — poglej, ti, ali nisem vroča kakor ogenj! Le deni mi roko na obraz! . . . Zdaj pa sem jo zagnala tja za pregrajo; ne more nikamor . . .«

Stala je tik pred njim in se ga oklepala za roko. Pod jopico so padale in se dvigale nežne, komaj razcvetle prsi; kratko, malo čez kolena segajoče krilo je plavalo in trepetalo na finih, valovitih črtah njenih ledij; gole nožice so bile rjave in razpraskane od trnja in bodičevja.

Gospod c. kr. adjunkt ji je gledal v oči z ljubeznijo in razkošjem, prsti pa so se mu potapljali v zlato morje njenih las in se igrali z mehкими, svilenimi kodri. Priklanjal se je vedno nižje, vedno bližje modremu žametu njenih oči; tam globoko za njim, v senci mehkih trepalnic, je vstajala gorka svetloba, rožnata in sinja in vijoletna — vstajala višje in mogočnejše in se izgubljala v črnih oblakih — a hipoma so zableščali novi, ozki žarki, kakor solnčni prameni skozi kostanjevo listje ob zahodu. Poljubil jo je bil že včasih na čelo, na ustnice, na lica . . . a kako bi jo poljubil na njene velike oči, prav na mehke punčice, da bi čutil njih gorkoto, da bi jim izpil žareče solnce . . .

»In ti tako stojiš — kaj nočeš več? Oj, časa je še na kupe . . . Torej naprej; okleni se me! Zdaj že znam — skoro kakor ti.«

Zavrtela sta se po travi v urnem valčku.

»Tra-lá-la-lá — tra-lá-la . . .«

Gospod adjunkt je pel z enakomernim, nosljivim glasom.

Naslanjala je glavico na njegove prsi, svetle, razpletene kite pa so se ji vile čez ramena in prsi.

Ob robu tratine je čepel v grmu mlad zajec, bulil vanja z velikimi, neumnimi očmi in stresal z ušesi; studenec je šepetal med mahovjem z libelami in metulji; veliki črni hrošč se je bil naveličal letanja ter sedel na visoko cvetico, ki se je zazibala pod silnim bremenom; detel je bil splezal še višje na drevo, trkal v navadnem taktu in čakal noči. Solnce se je bilo zavilo v prašno meglo in padalo na obzorju; njegovi žarki so postajali krvavi in lezli po deblih vedno višje proti vrhovom.

Tinica se je zdrznila, pogledala na zahod in se izvila njegovemu objemu.

»Glej, pozno je; končajva! . . . Čuka, Čuka, Čuká-a!«

Gospod adjunkt je šel v travo in si začel obuvati nogavice — ona pa je odhitela v grmovje.

II.

Adjunkt Malar je bil popolnoma pameten, razborit človek, brez vsakih vzvišenih idealov, visoko letečih misli ali romantično nadahnenih želj — skratka, bil je c. kr. sodni adjunkt v najboljšem pomenu besede. Vse Brezovje ga je visoko spoštovalo kot človeka, ki nima nobenih nepotrebnih muh, redno hodi v pisarnico, kakor se spodobi, ob svojem času pije in keglja, ne ostaja zvečer nikdar čez deseto uro na cesti in občuje familiarno samo s finejšo družbo. Da je bil zgled vestnega uradnika in dobrega državljana, dokazuje tudi dejstvo, da se je bil pospel še jako mlad do službe c. kr. sodnega adjunkta.

Zdaj pa je bil hipoma začutil, da živi poleg svojega pisarniškega še drugo življenje, tako nenavadno in čudovito, da je stresal z glavo in pljuval pod mizo, kadar je premišljeval sam sebe trezno in brez predsodkov. Vsaki čas mu je prišlo nehote na jezik vprašanje: »Kako se bo to končalo? Kaj bo iz tega?« —

Toda bilo mu je neprijetno to vprašanje; pogledal je v stran, odložil pero in se zamislil v njene žametne oči, v njene nedolžne, za izrezano srajčko drhteče prsi, v njene polne, gorke, do komolcev rjave roke in snežnobeke lakti . . .

Ko je odhajal iz gozda po grapavem, kamenitem klancu, se je oziral nazaj in poslušal. Tam od daleč je zvenelo njeno petje — čist, tenak glasek, kakor bi prihajal iz srebrne strune.

»Tam za goro, oj tam za goro
Škrjančki, škrjančki veselo pojo . . .«

To ga je spominjalo, kako se je tod izprehajal prvič sam in ves zamišljen v čudovite vozle orientalskega vprašanja. Sicer se ni brigal mnogo za politiko, za vnanjo še posebno ne; toda zdelo se mu je potrebno, da zine včasih med pošteno družbo kakšno pametno. Predno pa je o stvari govoril, jo je kot vesten človek resno in natančno pretehtal. In adjunkt Malar pač ni mogel nič za to, da je bilo v Brezovju prav v tem času orientalsko vprašanje na dnevnem redu.

Obstal je za trenotek, snel nanosnik in se globoko oddahnil. Pod njim na ravnini so se svetile bele hiše brezovške, po travnikih pa se je vila temna Brezovščica, skrita v senco vrb in topolov. Krog njega so se širili daleč na okrog pusti, valoviti lazi, ograjeni s trnjem in visoko razraščnim leščevjem; na razpotjih ilovnatih, razritih klancev se je dolgočasila tu pa tam temnolista, rogovilasta tepka; in kakor bi bil izgrešil pot med nešteti grapami in blatnimi jarki, je pričurljal iz kakšnega kota umazan studenec ter se takoj zopet izgubil tiho med peskom in kamenjem. V daljavi so se bleščali visoki bukovi gozdi, zaviti v trepetajočo meglo solnčnega prahu . . .

»Svetege Miklavža cerkvice,
Gori je namalana merkvice . . .«

— Kakor bi bil zažrgolel škrjanček prav blizu njega. In takrat jo je videl prvič; sedela je v senci pod visoko bukvo, Čuka pa se je pasla nedaleč ob meji.

Kako se mu je zgodilo v tistem trenutku, ni mogel nikdar razumeti. Ne da bi premišljal, je preskočil mejo in se mimogrede oprasnil po roki ob dolgo robido. Ona je vstala in strmeč gledala vanj z velikimi žametnimi očmi. In izpregovoril ni niti besedice. Prijel jo je za roko in poljubil na ustnice — silno in nezavestno . . .

Ni se spominjal, da bi jo bil videl kdaj poprej. — A še potem, ko je sedel poleg nje v senci in si igral z njenimi rokami, ji je gledal v oči in ponavljal srečen in pijan od ljubezni:

»Ti dušica moja, kako te ljubim . . . ljubim . . . ljubim . . .«

Toda polagoma je izpustil njene prstke, in zapelo ga je v srce, kakor bi bil storil nekaj nepoštenega, pregrešnega, ko se je dotaknil teh nedolžnih, polotroških lic.

Ona je molčala; blažen in obenem boječ smehljal ji je plaval krog ustnic. Gospod adjunkt je iskal besed; toda položaj je bil tako čudesen, da ni mogel najti nič umestnega. V glavi se mu je vrtelo, prihajale so mu na misel različne opombe, vljudni izgovori; do-

mislil se je v zadregi celo orientalskega vprašanja — njegov jezik pa je ponavljal nehote vedno isto: »Kako te ljubim . . . ljubim . . .«

In prišel je često; hitel je nervozno po strmih klancih, obstajal za hip in prisluškal, da-li ne začuje njenega glasu. Ona pa ga je pričakovala; stala je na prstih pod bukvo, držala roko nad očmi in se ozirala v dolino. In kadar je prišel, se ga je oklenila krog vratu in se mu tako nedolžno in zaupno smejala, da si je ni upal poljubiti. Gladil ji je laske nad čelom ali jo božal po licih.

Zavedel se je vselej docela šele, kadar je stopal med belimi brezovskimi hišami proti domu.

»Kakšna bajka, moj Bog, kakšna bajka! Kakor dva otroka . . . In nazadnje — kdo je, od kod je? Kaj hočem z njo? Čemu se igram tako bedasto? . . .«

Spomnil se je svojega vzvišenega smotra, da jo izobrazí in kolikor mogoče usposobi za »boljšo družbo«. Kupil ji je črne nogavice, da ne bi gledal njenih rjavih, razpraskanih nožic; prinesel je s seboj nemško slovnico, s katero pa ni dosegel posebnih uspehov; zakaj na njegovo veliko žalost ni imela Tinica nobenega smisla za kakšno »resno stvar«. Naposled jo je učil plesati ter žel velikanskih napredkov . . .

Oblila ga je rdečica, in strahom je pogledal krog sebe vsaki-krat, kadar se je spomnil v brezovski družbi tega svojega hvale vrednega delovanja.

Tinica pa je ležala tačas doma na postelji, in po obrazku ji je plaval srečen, ljubezni poln smehljaj. Videla ga je še vedno pred sabo in čutila na licih njegove vroče roke . . .

III.

Tu pa tam se je prizibala po poti debela kmetica v šumeči, zelenopikasti obleki, z molitvenikom in belim robcem v rokah. Pogledala je strmeč gospoda adjunkta, se ozrla še enkrat za njim in nadaljevala svojo pot. Srečal je par deklet s širokimi, rdečimi obrazi in bujnorožnatimi rutami; šumele so molče mimo njega, si pritiskale robce na usta in se spogledale s smehljajočimi, pol zatisnjenimi očmi.

Solnce se je vzdigalo izza gozda, da so goreli zeleni bukovi vršički v bleščečih žarkih. Malinovo pa je ležalo še v senci pod njim, zakopano v globoki, razgrapani kotlini. Nizke, s preperelo, črno slamó krite kočé so visele neredno razmetane ob klancih in kamenitih, ozkih strugah hudournikov; nekatere so se skrivale med stare, temne hruške in kazale le tu pa tam kosček umazanobelega zidu.

»Kakšno gnezdo!« je vzdihnil Malar. »Kakor pokopališče! . . .«

Odšel je bil iz Brezovja še pred solnčnim vzhodom. Ko je hitel po znanih potih proti Blatnemu dolu, se je namenil trdno, da konča to stvar, naj že bo kakorkoli.

»Večno vendar ne more trajati, in vrag vedi, kako bi še naпослед prišlo . . .«

V gozdu je vstajalo življenje; toda nje še ni bilo. — Trava je bila rosna in vsa polegla; zavihal si je bil hlače nad gležnje, črevlje pa si je bil premočil, da mu je postajalo hladno v noge. — Včasih je zatrepetala veja nad njim, in na klobuk in suknjo se mu je usulo par debelih kapelj . . .

Ugibal je, kaj naj ji poreče, da je ne bi preveč užalil; kako naj ji pojasni svoje »stališče« in razloži svoje »nagibe in razloge.« Toda kar mu je prišlo na misel, vse se mu je zdelo filistrsko in neumno. Sprva se je bil namenil, da ostane doma, ali pa, da si izbere za jutrnje in večerne izprehode drug kraj. Toda z nekakim strahom je v tistem hipu zavrgel to misel.

»Ne, ne, tega ne . . . nikakor ne . . . Videti jo moram in se posloviti . . . Oh moj Bog, to proketo življenje . . .«

Čemu je vzdihnil, tega sam ni vedel. Bilo mu je tesno; rad bi imel koga pri sebi, da bi se znesel nad njim. Vsaki kamen, ob katerem je slučajno zadell z nogo, ga je nenavadno razljutil; s palico se je maščeval nad robidami, ki so se ob poti dotikale njegove suknje.

Onkraj gozda ni bil prej še nikdar. Kadar je prišel prezgodaj, je čakal Tinice vselej ob robu kotline, kjer sta imela zadnje čase plesne vaje. Danes pa je bilo rosno in dolgočasno. Šel je počasi naprej in zašel po kolovozu v Malinovo.

Zoprno mu je bilo, da je srečaval ljudi; zdelo se mu je, kakor bi mu vsakdo hudomušno pomežiknil. Ob pogledu vegastih, polurazpadlih koč in zanemarjenih klancev mu je postajalo še neprijetnejše; čutil se je zelo nesrečnega.

Hipoma je obstal in se naslonil na leseno vrtno ograjo ob nizki koči z umazanim, očrnelim zidom in majhnimi okni.

»Na . . . tu imaš svojo ihto, ti otrok! Ali te bom učila ubogati! Tu imaš, na, tu imaš svojo ruto, pa krilo, ti nehvaležnica! . . . Jaz te redim — hvali Boga, da te ne vržem na cesto . . .«

Čulo se je glasno ihtenje . . . trdi, nerodni koraki in ropot, kakor bi kdo siloma prevračal par stolov.

»Druge pa gredo vse . . . vsako nedeljo . . . In jaz ostajem doma, zmeraj . . . zmeraj . . .«

»Tiho!«

Na cesto je stopila okrogla, nerodna ženska z veliko, rdeče obrezano knjigo in rožnim vencem v roki. Pod zmršenimi, sredi čela spojenimi obrvmi je dremalo dvoje medlih, mrtvih oces; mali nos se je izgubljal med zateklimi, mastnimi lici.

»Ali ti pokažem! . . . Jezus, taka ihta! . . . Pa le daj še tako!...«

Mrmraje, z visoko privzdignjenim krilom se je zibala po klancu navzgor.

Stopil je na prag. Vrata v sobo so bila na iztežaj odprta — in za mizo je sedela ona, obrazek z rokami zakrit. Oblečena je bila v zeleno, obnošeno krilo; pod vratom in na laktech pa se je svetila izprana srajca, na rokavih tu pa tam s temnejšim platnom zakrpana.

Telo se ji je stresalo od ihtenja, izza prstkov pa se je prikazala včasih svetla solza, zdrknila po roki navzdol in kanila na krilo.

Malar je pozabil v tem hipu vse svoje namene. In ko se je nagnil k njej in se dotaknil njene roke, ne bi bil živ človek prisodil njegovemu glasu toliko nežnosti in ljubezni.

»Tinica! Ne jokaj, Tinica!«

Na licih so se ji poznali še sledovi solz; toda kakor bi jih bilo poljubilo solnce, so zasijala v mehkem smehljaju.

»In zdaj mi povej, kaj je bilo . . . To je tvoja mati, ki je ravnokar odšla?«

»Oh ne . . . teta! In kakšna je! Noče mi kupiti ne krila, ne rute, in jaz ne morem k maši . . . To je tako . . .«

Stisnila je ustnice, v očeh pa so se ji prikazale nove solze.

»In tvoja mati, kje je tvoja mati?«

»Umrla je; oče tudi. Tega je že tako dolgo, da skoro ne pomnim več. Zdaj pa nihče več ne mara zame; teta je zelo huda, in jaz se je bojim.«

»Ti ubožica, ti dušica moja . . .«

»Včasih me je tako strah tukaj; ali če mislim, da si ti pri meni — je vse svetlo . . .«

Posadil jo je v svoje naročje in pritiskal k sebi in poljubljal; njene roke so mu počivale na ramah, in glava njena je slonela na njegovih prsih.

»Tako lepo je pri tebi . . . Jaz bi šla s tabo, stran od tod . . .«

»Še malo dni, Tinica, in potem —«

»In potem?«

»Prideš k meni, stran od tod . . .«

Malar je govoril v nezavesti, zaljubljen, kakor še nikdar ne do tega trenutka, omamljen od sreče in sočutja.

Solnce je prisijalo v Malinovo, ko je hitel po klancu proti gozdu. Ozrl se ni nikamor, mislil ni ničesar; telo pa mu je od trenutka do trenutka zatrepetalo, in prsi so se mu stiskale in širile; daleč za sabo je slišal veselo petje, in nevede je pričel glasno spremljati:

»Tam za goro, oj tam za goro . . .«

Tinica je stala na pragu; pozabila je bila nedeljo in mašo in novo krilo; v njenih očeh pa je trepetala mehka, modra svetloba.

IV.

Malar je sedel v svoji sobi. Ura je bila odbila že dve čez polnoč. Na mizi je gorela svetilka s širokim, modrim reflektorjem, in tu in tam, na tleh, na zofi, na robu belo pognjene postelje so dremali nje medli, hladni žarki. Gospod adjunkt je stiskal obraz v dlani, se naslonil zopet na stol nazaj, vstal in hodil od stene do stene, da so škripale gladke deske pod njegovimi koraki.

»Jaz sam sem jo oblatil . . . Proklet ta večer!«

Videl je pred seboj rdeče, zabuhle obraze brezovške finejše družbe; dal jim je radovoljno svojo ljubezen, da so jo krohotaje in zabavljaje našemili v harlekina.

Davno že so govorili zaupno po kotih: »Gospod adjunkt . . . ni sicer drugačen, kakor je bil doslej — toda vkljub temu se mu pozna na očeh, na smehljanju, na vsaki besedi, da se mu je nekaj pripetilo . . .«

Teden dni pozneje so šli še dalje: »Gospod adjunkt je zaljubljen — to se pravi: resno zaljubljen . . . Pa kje jo je iztaknil? To je vprašanje, ki je je treba rešiti!«

In brezovška elita je zastavila svojo čast, da je reši.

Predvčerašnjim pa je raznesla dacarka zanimivo novico: »Znanje ima z neko deklo — kje in kako, to je še v megli . . .«

Na kakšen način je prišla dacarka do tega senzačnega odkritja, ni vedela živa duša; tudi ona sama ne. Toda brezovška gospoda je bila kakor elektrizovana. Ugibanja, kombinacije, poizvedovanja je bilo polno na vseh koncih in krajih. In Malar je bil padel sinoči naravnost v to splošno vznemirjenost — tisti hip, ko je vstopil v gosposko sobo Dolarjeve gostilnice, je čutil vsakdo razgret in nervozen: »To je trenotek!«

Gospa davkarjeva je bila toliko spretna, da ga je zvabila poleg sebe, ne da bi bil kdo opazil njen trud in smoter.

Sprva se je le na redko zabliskalo iz težkih, šivih oblakov; tu pa tam se je začula dvoumna opomba, je zazvenel iz nežnih ženskih ust ironski smeh brez pravega vzroka.

Gospodu adjunktju je bilo nekako tesno; pogledal je zdaj tega, zdaj onega, povešal oči in pil. Toda kakor bi ga bilo udarilo po sencih, se je hipoma zavedel: »Odkrito je . . .«

V obraz ga je zapeklo, in mokrino je začutil v očeh — od sramu, ali srda, tega takrat ni vedel.

Kontrolor Smolka je začel pripovedovati lepo povest o romantičnem mladeniču, kako vzdihuje po duhtečih travnikih in zelenih holmih za svojo ljubico, kakor sentimentalni španski ovčar z mandolino v roki in cvetjem v zlatih kodrih.

Malar se je smejal veselo in glasno kakor vsa družba, toda iz zadrege ni vedel, kam bi se ozrl, in vsaki hipec je pil, da bi si zakril obraz. Obroč je bil odbit, in skrivnost se je polagoma jasnila na splošno radost in zadovoljnost. Adjunkt se je kazal mirnega; toda vsako svojo besedo je čutil kakor klofuto na lastnih licih. Razlagal je svoje »ljubkovanje z neumno punco« kot zabavno anekdoto, kakršnih je včasih treba, da se živci vznemirijo. Vestno se je čuval, da se s kakšno neprevidnostjo ne bi osmešil »pred vsem svetom«... Gledal je, kako skrunijo nedolžni obraz njegove ljubice, njeno čisto dušo — kako vlačijo po blatu njegovo ljubezen. A ni si je upal braniti, da se ne bi »osramotil«. Smejal se je in govoril najglasneje, obenem pa se studil samemu sebi . . .

Dacarko je dušil kašelj od smeha, davkarica pa si je brisala oči z robcem in vzdihovala: »So was! Aber so was!« . . . —

»Sam sem jo oblatil!« si je ponavljal Malar bolan in prepadel, ko je hodil pozno v noči po svoji sobi. Njegova ljubezen, njegova ljubica, napol še otrok, nedolžen in zaupljiv, njiju skrivni večerni sestanki, ves lepi, zeleni gozd in celo zapuščeno Malinovo — vse se mu je zdelo doslej, kakor ovito v mehko, jasno solnčno svetlobo. Tako solnčno so živeli v starih pravljičah kraljeviči s svojimi kraljičnami na belih gradovih . . . A kako je on pretrgal zagrinjalo! Oblatil je, kar je bilo lepega, in predenj je stopila naga njegova sebičnost . . .

Ko je hodil drugo jutro počasi proti Blatnemu dolu, je zapazil prvikrat, kako pusto je vse krog njega.

Valoviti, neskončni lazi, poraščeni z visoko, orumenelo travo — trnje in robidovje ob strmih klancih, posutih s sivim, ožganim kamenjem — tu pa tam visoko drevo z dolgimi, črnimi vejami in

redkim, povešenim listjem — nedaleč pred njim samotni Blatni dol z bleđim, na lahko šumečim bukovjem . . . vse zaspano, dolgočasno do smrti!

»In tako se je moralo končati! Kaj ostane zdaj . . .? Prokleti večer!«

Slišal je njeno petje in začel hitreje stopati. V prsih ga je žgalo, kakor bi se mu dotikalo srca žareče železo.

»In vendar si prišel! Kako sem te čakala! . . . Poljubi me . . .«

Položila mu je roke krog vratu, toda počasi so zdrknile po njegovih ramah navzdol, in plašna jih je pritisnila k svojim prsim. Smehljaj je izginil z njenih ustnic, in oči so se ji od strahu razširile.

»Tinica, jaz sem prišel . . .«

Govoril je tiho in gledal v stran, da ne bi videl njenih oči. Očital si je: »Čemu sem prišel? Kaj delam tukaj še po vsem, kar se je zgodilo tam doli? . . . tega ni bilo treba . . .«

»Prišel sem, da se poslovim . . .«

Odgovorila ni ničesar.

»Da se ne vidiva nikdar več.«

Nagnila je glavo in povescila roke. Malarju se je meglilo pred očmi; zdelo se mu je, da se visoke bukve zibljejo in objemljejo.

»Daj mi roko, Tinica!«

Ona se ni genila; prijel jo je za roko; drobni prstki so ležali v njegovih hladno in mrtvo . . .

Nato pa se je obrnil in odšel počasi, ne da bi se bil ozrl. Na klancu je obstal in poslušal. Iz gozda se je izvil tenak, trepetajoč glas:

»Tam za goro . . . oj tam za goro . . .«

Ali zamrl je tiho in bolestno, kakor se je rodil . . . Zavel je veter, in visoke bukve so šumele in se nagibale . . .

Gospod adjunkt se je prijel za klobuk in hitel navzdol.

